

HÁROM VERS

TARI ISTVÁN

MEGROVÓ

haja
földig ért
álmai városában
cresztett gyökeret
és a szeretője
sajnálta
elvágni

az orvosságosüvegek fura ragyogása
már nem segíthetett rajta

FESZÜLET

mi ez?

— — — — —

nem
tudom
a zöld eddig még nem
tapasztalt magaviseletét
megérteni
ráérő
nyugdíjasok jeggyűrűt
tákolnak tövisből
a fák
mutatoujjára
pedig
azokat
nem
felül kezdi ki
mint gyárkéményeket a
rothadás

— — — — —

tavas van

DON JUAN

„exegi monumentum aere perennius”
(horattius)

omladozó mellkasod
szivacsos üregeiben
gyermekek játszadoznak
archimedes
köreivel
 a gyűrűd
 a karpereced
 a fülbevalód
 megmaradt épségben
tanítványaid évente
romjaid lábánál
hangversenyt rendeznek
kovásztalan tested-kenyered
ünnepén
az ég
madarai
széthordják bajuszod
fészket raknak
az aggódó
hajnalok lyukas
fogainak
illata alatt
orrodból
opál-virágot szakítanak
az elhunyt férjük sírjához
igyekvő
özvegyasszonyok